

tři léta marně žádal a snažně prosil, aby byla odstraněna. Nař. rozhodnutím byl tedy odstraněn onen, i dle jeho názoru bezprávný zásah do jeho práv. Dle obsahu stížnosti st-l vidí se postupem žal. úřadu zkrácena pouze ve svých procesních právech, což však, i kdyby vůbec za to míti se mohlo, že zásah takový zde jest, nemohlo by býti důvodem ke zrušení úředního výroku, jehož nezákonnosti nss neshledal.

Bylo tedy zamítnouti stížnost v tomto směru jako bezdůvodnou . .

Č. 2644.

Policejní řízení trestní: Zakládá podstatnou vadu řízení, vychází-li úřad odvolací, schvaluje trestní nález stolice nižší, v jedné části svého rozhodnutí z toho, že nižší stolice čin straně za vinu kladený správně subsumovala pod d v ě právní normy, avšak v další části téhož rozhodnutí prohlašuje provedenou subsumpci pod jednu z obou norem za nesprávnou.

(Nález ze dne 14. září 1923 č. 10.141.)

V ě c: Alois B. v L. proti splnomocněnému komisaři pro Ratibořsko o trestní nález.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y : Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lovo podané z trestního nálezu polic. komisařství v M. O. z 23. října 1922, kterým byl st-l odsouzen k peněžitě pokutě 50 K pro přestupek §§ 7 a 11 nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., jehož se dopustil tím, že za návštěvy olomouckého arcibiskupa v L. dal vyvěsiti několik vlajek v barvách žluto-černo-bíle-červených, čímž projevil provokativní úmysl a jednal proti podmínkám stanoveným polic. ředitelstvím v M. O.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

I. Především dlužno konstatovati, že v intimátu nař. rozhodnutí jest uvedena jako úřad, který vydal nař. rozhodnutí, zemská vláda v Opavě. Leč, jak patrně ze spisů správních, vydal nař. rozhodnutí ve skutečnosti splnomocněný komisař republiky čsl. pro Ratibořsko. Dlužno tedy podle spisů pokládati za žal. úřad splnomocněného komisaře pro Ratibořsko.

II. Jak plyne z odstavce 1. konceptu nař. rozhodnutí, který jest založen ve spisech správních a který jest řízen na polic. komisařství v M. O., vycházel žal. úřad v tomto odstavci svého výroku z předpokladu, že úřad I. stolice spatřoval v činnosti st-li za vinu kladené — vyvěšení praporů v barvách v trestním nálezu uvedených — jednak skutkovou podstatu § 7 nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., ježto st-l jednal proti podmínkám stanoveným polic. komisařstvím, jednak skutkovou podstatu přestupku § 11 téhož nařízení, ježto st-l uvedenou činností projevil provokativní úmysl.

V odstavci 2. konceptu nař. rozhodnutí vyslovil pak žal. úřad, že zamítl odvolání st-lovo, poněvadž jest prokázána skutková podstata přestupku.

Obsah obou těchto odstavců konceptu nař. rozhodnutí byl st-li intimován.

V odstavci 3. konceptu nař. rozhodnutí uvádí žal. úřad doslovně toto: »Podotýká se však, že subsumovati přestupek v tomto případě částečně pod § 7 cí. nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z. nebylo správné, poněvadž tamní výměr (podle spisů výměr polic. komisařství v M. O.) z 30. srpna 1922 obsahuje sice určité podmínky pro povolení pochodňového průvodu z P. do L. a zpět, ne však pro vyvěšování praporů. K tomu však zvláštního zákazu zapotřebí ani nebylo, neboť provokativní a demonstrativní vyvěšování praporů je již dle všeobecných zákonů státních nepřípustno a nemusí býti zvláště zakázáno.«

Tento odstavec 3. konceptu nař. rozhodnutí nebyl st-li intimován.

III. Z odstavce 2. konceptu nař. rozhodnutí ve spojitosti s odstavcem 1. jde zcela nepochybně na jevo, že žal. úřad přezkoumáváje v cestě instanční trestní nález I. stolice a zamítnuv odvolání st-lovo pokládal v odstavci 2. svého rozhodnutí za správné, že I. stolice subsumovala činnost st-li za vinu kladenou jak pod ustanovení § 7 cit. nař., tak i pod ustanovení § 11 téhož nař. Naproti tomu vyslovil však žal. úřad v odstavci 3 konceptu nař. rozhodnutí, že subsumpce st-lovy činnosti »v tomto případě« pod ustanovení § 7 cit. nařízení nebyla správnou; tím dal tedy žal. úřad v tomto odstavci zřejmě na jevo, že nepokládá za správné, subsumoval-li úřad I. stolice činnost st-lovu v daném případě také pod § 7 cit. nař.

Vycházel-li však žal. úřad na jednom místě nař. rozhodnutí z předpokladu, že subsumpce činnosti st-li za vinu kladené pod obě citované právní normy, jak subsumpci tu provedla v daném případě I. stolice, je st správná a vyslovil-li pak na jiném místě téhož rozhodnutí, že úřad I. stolice právě v daném případě subsumoval činnost st-lovu pod jednu z těchto právních norem nesprávně, trpí nař. rozhodnutí vnitřním rozporem a to v podstatném směru, neboť subsumpce určitého skutku pachateli za vinu kladeného pod trestní normu náleží k esentiálním součástkám trestního nálezu.

Tento vnitřní rozpor nař. rozhodnutí jest však podstatnou vadou ve smyslu § 6, odst. 2 zák. o ss.

Tato vada je v daném případě tím závažnější, ježto nař. rozhodnutí nepodává nejmenšího vysvětlení, proč vlastně žal. úřad přes to, že sám v odst. 3. nař. rozhodnutí shledával nesprávným, že úřad I. stolice subsumoval činnost st-lovu pod ustanovení § 7 cit. nař. nicméně v odst. 2. svého výroku potvrdil trestní nález I. stolice také, pokud jde o přestupek § 7 cit. nař.

Pro tuto vadu bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6, odst. 2. zák. o ss.

Č. 2645.

Státní občanství: Na udělení státního občanství není nároku ani podle § 9 úst. zák. č. 236/1920 ani podle § 8 zák. čl. L:1879.

(Nález ze dne 14. září 1923 č. 14.810).